

Realizacja obiektu budowlanego z naruszeniem art. 39 ust. 1 ustawy o drogach publicznych nie jest bezwzględną przesłanką do wydania nakazu rozbiórki (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 31 października 2017 r., II SA/Kr 791/17).

W rozpoznawanej przez WSA w Krakowie sprawie, z ustaleń organów nadzoru budowlanego wynikało, że inwestor bez uzyskania wymaganego prawem pozwolenia na budowę, wybudował trwale związane z gruntem urządzenie reklamowe. Sąd zgodził się z organem, iż dla wybudowania tego typu obiektu wymagane jest uzyskania ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe w rozumieniu ustawy Prawo budowlane są bowiem budowlami które nie są zwolnione z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę.

W ocenie organów fakt lokalizacji tego obiektu częściowo w pasie drogowym i to, że dotychczas zarządca drogi nie wyraził zgody na lokalizowanie w pasie drogowym tego obiektu skutkowało stwierdzeniem, iż obiekt ten narusza obowiązujące przepisy, co uniemożliwia jego legalizację.

Stanowiska tego nie podzielił Sąd Administracyjny rozpatrujący sprawę. W ocenie sądu realizacja obiektu budowlanego z naruszeniem art. 39 ust. 1 ustawy o drogach nie jest bezwzględną przesłanką do wydania nakazu rozbiórki. Fakt stwierdzenia, iż obiekt wybudowany w ramach samowoli budowlanej narusza przepisy (tym przepisy ustawy o drogach) w sposób generalny uzasadnia przyjęcie, iż postępowanie legalizacyjne nie jest prawnie możliwe. Tym niemniej ma to miejsce jedynie w tych sytuacjach, kiedy naruszenie to ma charakter bezwzględny - nie istnieje prawna możliwość, by inwestor po uzyskaniu zgody właściwego organu mógł legalnie w danym miejscu obiekt budowlany zrealizować tj. sytuacja, kiedy nie istnieje prawna możliwość by po uzyskaniu odrębnej zgody dany obiekt wybudować. Sytuacja taka nie zachodziła w niniejszej sprawie.

Zgodnie bowiem z art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności zabrania się lokalizacji obiektów budowlanych, umieszczania urządzeń, przedmiotów i materiałów niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego.

Mając na uwadze jedynie ten aspekt Sąd stwierdził, iż przedmiotowy obiekt - urządzenie reklamowe, z uwagi na jego lokalizację narusza obowiązujące przepisy, jest bowiem częściowo sytuowany w pasie drogowym. Zważyć jednak należy art. 29 ust. 3 ustawy stanowi, iż w szczególnie uzasadnionych przypadkach lokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam, może nastąpić wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi, wydawanym w drodze decyzji administracyjnej - zezwolenie nie jest wymagane w przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 7 lub w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c.

Istnieje zatem prawna możliwość lokalizowania w pasie drogowym urządzeń reklamowych po uzyskaniu zgody zarządcy drogi wydanej w formie decyzji administracyjnej. W ocenie sądu możliwość realizacji obiektów w pasie drogowym po wyrażeniu zgody zarządcy drogi skutkuje tym, iż organ prowadzący postępowanie w sprawie stwierdzonej samowoli budowlanej winien żądanie przedłożenia takiej zgody uczynić częścią postępowania legalizacyjnego. Zdaniem sądu w sytuacji, kiedy wydanie takiej zgody poprzedzające uzyskanie pozwolenia na budowę, skutkowało by przyjęciem, iż obiekt sytuowany jest zgodnie z przepisami, nie można inwestorowi odmówić próby uzyskania takiej zgody w ramach postępowania legalizacyjnego. Stanowienie stanu sprzecznego z prawem w sytuacji, kiedy jest to w ogóle

Umieszczenie obiektu budowlanego w pasie drogowym a nakaz rozbiórki

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: sobota, 30, grudzień 2017 17:22

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 3416

możliwe z uwagi na szeroko rozumiane przepisy (w tym także ustawy o drogach) i po spełnieniu przez inwestora warunków jakie mu organ ustalił, jest bowiem istotą postępowania legalizacyjnego.

W niniejszej sprawie organ dysponował jedynie pismem zarządcy drogi, informującym o fakcie, że teren pod realizację przedmiotowego obiektu nie został udostępniony żadnemu inwestorowi i że nie została wydana żadna decyzja lokalizacyjną dla przedmiotowej tablicy. Nie była to jednak decyzja o odmowie wyrażenia zgody na lokalizację przedmiotowej tablicy w pasie drogowym. Organ winien był więc wezwać skarżącego o przedłożenie decyzji zarządcy drogi zezwalającej inwestorowi na lokalizację przedmiotowego obiektu, częściowo w pasie drogowym - jako jednym z dokumentów od przedłożenia których uzależnia jego legalizację o których to dokumentach mowa w art. 33 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 48 ust. 3 pkt 2 ustawy (dokumenty wymagane odrębnymi przepisami).

Źródło: [CBOSA](#)